

Er det ikke korrekt, at det er sådan? Og er det derfor ikke en helt principiel diskussion om, hvor det er, man vil hen, og om udviklingen skal fortsætte i det tempo, som det har været tilfældet i de senere år?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne spørge fru Pernille Blach Hansen, om det ikke er påfaldende – hvis vi nu går tilbage til diskussionen om, at midler bliver brugt til information op til en folkeafstemning – at man her pålægger et ministerium at gennemføre en oplysningskampagne om et toppolitisk problem.

Det er et politisk problem, et politisk spørgsmål, man beder ministeriet om at føre oplysningskampagne om, og det er i den forbindelse fuldstændig underordnet, om man bagefter synes, at oplysningskampagnen har været plat eller har været kulørt eller har været poppet, eller hvad. Men selve princippet, som vi diskuterer i dag er jo: Er det passende, at vi fra politisk hold, fra Folketingets side bevilger ministerier midler, som de får besked på, at de skal føre oplysningskampagne for?

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Først til hr. Aage Frandsen: Jeg tror, når vi kigger på 30-40-50-årigt sigt, at det er rigtigt, der er sket en vis ændring af den rolle, som embedsmændene har, også i det danske system. Men som jeg også sagde i min ordførertale, er det vel også en naturlig konsekvens af f.eks. ændringerne i mediernes rolle. Medierne spiller jo en helt anderledes rolle i dag, end de gjorde for 30-40 år siden, og det er måske også en naturlig konsekvens af, at ministerrollen har ændret sig i kraft af, at parlamentarikerne er blevet mere aktive med at stille spørgsmål og indkalde ministrene i samråd osv.

Vi mener ikke nødvendigvis, at den udvikling, der har været, er negativ, og det er så også det, vi diskuterer i dag. Vi er helt enige med f.eks. den betænkning, vi også har haft på banen i dag, og i Nordskov Nielsen-udvalgets konklusion: at en minister både skal have en politisk taktisk rådgivning og en mediemæssig rådgivning for at kunne håndtere det hverv, han i dag har som minister.

Op så kan jeg bekræfte over for fru Elisabeth Arnold, at det, der er centralt, er jo, om det egentlig er Folketinget, der er problemet, når

Folketinget bevilger penge til, at et ministerium kan oplyse om noget, for så efterfølgende at kritisere det, ministeriet har oplyst om. Det er selvfølgelig det mere principielle problem, der også ligger til grund for den debat, vi har her i dag.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Ulla Tørnæs som ordfører.

Ulla Tørnæs (V):

Jeg vil gerne indlede med at takke forespørgeren for at have rejst denne principielle debat her i dag.

Ingen skal være i tvivl om, at der ifølge Venstre er sket et skred i den forkerte retning under den nuværende regering. Ingen skal heller være i tvivl om, at ansvaret for dette skred alene påhviler den nuværende regering, og det har vi givet udtryk for i flere sammenhænge. Vi har tidligere rejst spørgsmålet her i Folketingssalen, i Finansudvalget og i den offentlige debat.

Vi mener ganske enkelt, at den nuværende regering er gået alt, alt for vidt i sin brug af embedsmænd til at udføre rent partipolitisk arbejde og også i sin brug af offentlige midler til finansiering af rent partipolitisk arbejde. Det vil jeg vende tilbage til.

Men lad mig først lige minde om, at det var statsministeren, der i starten af 1990'erne proklamerede moralens årti. Derfor virker det naturligvis i særdeleshed anstødeligt, at det lige præcis er under den nuværende regering, at vi har oplevet dette moralske skred i opfattelsen af embedsmændenes rolle i det daglige politiske arbejde. Moralens årti blev det årti, hvor den fine danske historiske tradition med en politisk neutral administration kom under alvorligt pres. Med statsministerens indtog i Statsministeriet skete der en ændring af den traditionelle opfattelse, idet statsministeren og i øvrigt også en lang række af de øvrige ministre straks ansatte partikammerater på centrale nøgleposter i ministerierne. Flere oprettede ligefrem personlige rådgiverstillinger, og disse blev naturligvis besat med tro partikammerater.

Eksempler på direkte misbrug af embedsapparatet er utallige, og jeg skal her blot nævne et par eksempler.

I marts måned sidste år kom det frem, at arbejdsministeren havde ansat en partikammerat i ministeriet udelukkende med det formål at koordinere arbejdsministerens aktiviteter i valgkredsen i Roskilde. Forleden hørte vi, hvordan der i Fødevareministeriet, som det allerede er